

Montfort 300 jaar

Oostakker, 6 mei 2016
+ Luc Van Looy

“Ze bleven trouw en eensgezind in gebed, samen met de vrouwen, met Maria, de moeder van Jezus, en zijn broers” (Hd. 1, 14). Het was een gemeenschap van gedoopten, leken, uit het volk gegrepen, uitverkoren, gedoopt en gezalfd door de Heilige Geest. Ze waren bijeen in de bovenkamer, waar Jezus met hen de eerste eucharistie gevierd had. Vandaar zouden ze vertrekken als missionarissen naar de vier windstreken.

Ze werden gestimuleerd door de herinnering aan Jezus, die met hen gegeten had, daaruit haalden ze de kracht om dienstbaar te zijn, het Woord te verkondigen in broederlijkheid. Ze kwamen uit voor de waarheid en voor gerechtigheid. De aanwezigheid van Maria en de vrouwen was bepalend. Het Woord en de herinnering aan Jezus was voor ieder gelijk, maar we kunnen ons voorstellen dat Maria een aansporing was om vol te houden in moeilijke tijden.

Onze heilige Louis-Marie Grignion de Montfort had goed begrepen dat hij missionaris moest zijn in Frankrijk, en dat hij daarbij de steun van Maria nodig had. Om midden tussen de mensen stand te houden in tijden van jansenisme en libertinisme, had hij de hulp nodig van Maria. Zij was voor de eerste Kerk een steun geweest in even moeilijke tijden. Paus Franciscus toont ook in deze moeilijke tijd de weg naar Maria door haar telkens prominent aanwezig te stellen in officiële vieringen. In Guadalupe heeft hij haar gevraagd *“dat ze niet zou ophouden het geloof van ons volk te ondersteunen zoals ze gedaan heeft bij de eerste gemeenschap van christenen”* (19 maart 2016).

De eerste leerlingen vergaderden in het cenakel, daar waren ze gewoonlijk samen, daar wachtten ze op de komst van de Geest, die hen door Jezus beloofd was. Niet om in die kamer te blijven, maar om uit te trekken *“tot de uiteinden van de aarde”*. Montfort was missionaris te midden van het volk, gedreven door een ijver voor het evangelie. Hij wist dat hij uitverkoren was, hij had een zending ontvangen van de paus zelf. Bewust van deze uitverkiezing drong hij in een *“brandende bede”* aan op nieuwe roepingen. Hij moedigde aan niet bang te zijn, integendeel. Wie door God uitverkoren is moet niet bang zijn. De rozenkrans was voor hem een stevige steun. Geen kwestie dus van onbeweeglijk naar de hemel te staren.

Als gelovigen moeten wij er op uit trekken, naar de mensen gaan en hen in contact brengen met Christus. Vanuit ons doopsel, en gezalfd door de Geest hebben wij de opdracht zijn boodschap uit te dragen. Iedere gedoopte is lid van het algemeen priesterschap van de gelovigen. Dit maakt duidelijk dat een priesterlijke taak niemand verwijdert van het volk, dat het niet gaat om een elite, maar om een deelname aan de incarnatie van Jezus en om verder te vertellen wat de Vader Hem gezegd heeft. *“We zijn niet als priester of bisschop gedoopt”* zei Paus Franciscus (19 maart 2016). Vandaar dat we in deze tijd bijzondere aandacht dienen te geven aan de verantwoordelijkheid die alle gelovigen dragen. Dit is een opdracht van vorming en begeleiding om zoveel mogelijk mensen bewust een plaats te geven in de Kerk als mede-verkondigers, mede-dienstbaren en zelfs mede-vierders. Het is in deze laatste tijden duidelijk geworden dat de gelovige gemeenschap protagonist is van het kerkelijk leven. Dit verwijst opnieuw naar de uitverkiezing en de overtuiging niet bang te zijn.

De jongeling in het evangelie had niet de moed Jezus te volgen, *“want hij had veel bezittingen”*. De heiligen tonen ons juist dat we ons niet mogen hechten aan rijkdom of macht, of aan persoonlijke interesses. *“Wat we aan één van deze kleinen gegeven hebben, hebben we aan God gegeven”* (cf. Mt 25). Deze onthechting tekent Montfort door zich totaal ten dienste te stellen. Juist deze dienstbaarheid is het waarmerk van de Kerk vandaag. Paus Franciscus toont het ons voortdurend.

Dit is bijzonder waar voor elke religieuze gemeenschap. Als uitverkorene om een charisma in gemeenschap te beleven en ervan te getuigen voor de mensen, hebben we als religieuzen een belangrijke bijdrage te leveren aan de maatschappij. Onze tijd heeft nood aan getuigen van gemeenschap, van dienstbaarheid en van spiritualiteit. Enkel door ons in diepte te verbinden met Christus zullen we er in slagen een bevrijdende boodschap mee te geven. Ons gebed moet erkenbaar zijn bij de mensen. Het moet zichtbaar zijn, ook als gemeenschap. Een biddende gemeenschap maakt indruk, vooral op jonge mensen, omdat die vooral voorbeelden nodig hebben. De *‘brandende bede’* van Montfort wordt concreet in een charismatische getuigenis die vriendelijkheid verbindt met interioriteit en gedreven dienstverlening. In dit jaar van de barmhartigheid willen we als religieuzen dieper graven, zonder ons te beperken tot de zeven fysische werken van barmhartigheid. Als christenen willen we een basis leggen in het geloof, in de aanwezigheid van Christus om mensen te troosten, te begeleiden, te vermanen en te vergeven. Ook weer dit zal enkel mogelijk zijn als we ons gezegend weten en zegenend in de wereld staan.

Ik wil eindigen met een gedachte rond Maria. Zij was voor heel haar leven vervuld van de Geest van God. Met Pinksteren werden ook de eerste leerlingen door Hem vervuld. Duidelijker dan bij Mozes was God bij ons door haar toedoen. Mozes kreeg de geboden op stenen tafelen voor zijn volk. Maria had een hart van vlees voor de eerste christenen. Haar moederhart leert ons te antwoorden op de zending van God: *“Mij geschiede naar Uw Woord”*. Dat zeggen we telkens opnieuw in de eucharistie: *“Heer Jezus, wij verkondigen Uw dood en wij belijden tot Gij wederkeert dat Gij verrezen zijt”*.

Mijn gebed luidt dan met psalm 80: *“God richt ons weer op, laat het licht van uw gelaat over ons stralen. Lach ons weer toe en we zullen gered zijn”*. Dit verzekert ons van een hoopvolle toekomst voor het charisma van Montfort. Zolang Gods licht over ons straalt zijn we gerust.